

gen af den del af forskelsbeløbet, der vedrører januar kvartal, kunne derimod ikke imødekommes, idet en fremrykning ville være ensbetydende med en væsentlig og uønsket forbedring af kommunernes finansielle stilling. Hertil kommer, at statskassens udbetalinger og den dermed forbundne forøgelse af likviditeten i forvejen er af betragtelig størrelse netop ved finansårets begyndelse.

Regeringen har heller ikke kunnet imødekomme de øvrige ønsker, som under forhandlingen blev fremført af de kommunale repræsentanter.

Det drejede sig om følgende ønsker:

a. at der ud over det fastsatte spillerum på 3 pct. af det udskrivne beløb blev fastsat et minimum for det beløb, hvis udbetaling fordeles over en 3-årig periode,

b. at der i lovforslaget blev optaget en bemyndigelse for ministeren til at dispensere fra bestemmelsen om forskelsbeløbets udbetaling over 3 år, og

c. at lovforslagets § 1, nr. 7, ændres således, at en eventuel tilbagebetaling af forskelsbeløbet fra kommunerne til statskassen også skulle ske med 1/36 månedligt.

Til det under a. nævnte ønske bemærkes, at en gennemførelse heraf ville indebære en ikke tilsigtet forhøjelse af 3 pct.-beløbet, ligesom lovforslaget ville blive yderligere kompliceret herved, bl. a. fordi minimumsbeløbet måtte sættes i forhold til kommunernes skatteudskrivning og eventuelt varieres under hensyn til kommunernes størrelse.

En dispensationsadgang som nævnt under b. findes unødvendig i betragtning af, at båndlæggelsesordningen må anses for ret lempelig, og at kommunerne ved budgetteringen kan tage hensyn til en eventuel risiko for en uventet udvikling. En dispensationsadgang ville iøvrigt kunne få urimelige administrative konsekvenser for kildeskattedirektoratet og indenrigsministeriet.

En ordning som nævnt under c. ville indebære risiko for, at kommunerne gennem en overvurdering af deres indkomstskattegrundlag etablerede en kredit hos staten,

der kunne gå ud over de fastsatte lånerammer.

Til orientering vedlægges et eksemplar af indenrigsministeriets referat af den nævnte forhandling. *)

Spørgsmål 17:

Er det hensigtsmæssigt, at der ydes det foreslåede rentetillæg på 8 pct.?

Svar:

Udgør de indkomstskatter, der opgøres ved beregning af slutskat, et større beløb end summen af de tolvtedelsbeløb, der er udbetalt i det pågældende kalenderår, udbetales forskelsbeløbet efter den hidtidige aftale af § 64, stk. 3, i november i det følgende år, altså ca. 16 måneder senere end det gennemsnitlige tidspunkt for den budgetterede kommuneskats udbetaling til kommunen.

Som følge heraf blev en bestemmelse om et tillæg på 8 pct. af den del af forskelsbeløbet, der udbetales i november, optaget i det forslag til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat), der blev gennemført som lov nr. 100 af 31. marts 1967. Man har ikke fundet grundlag for i det nu fremsatte lovforslag at foreslå bestemmelsen om 8 pct. tillæg ændret.

Spørgsmål 18:

Hvis der overhovedet skal ydes rentetillæg, ville det så ikke være rimeligere at anvende Nationalbankens diskonto?

Svar:

Det må anses for u hensigtsmæssigt at anvende et rentetillæg, der varierer, som det er tilfældet med Nationalbankens diskonto. Et sådant rentetillæg ville iøvrigt ikke være i overensstemmelse med de i kildeskatteloven iøvrigt anvendte former for rentetillæg.

Spørgsmål 19:

Skal de 8 pct. også lægges til budgetgrundlaget for de kommende år?

Svar:

Tillægget på 8 pct. skal efter de gældende regler for kommunal budgetlægning indtægtsføres på budgettets rentekonto.

*) Ikke optrykt her.